

Advokat Christian Harlang har siden 2002 videreført vor Schengen-grundlovssag, som sluttede ved de danske domstole d. 26. juni 2001. Den fortsattes nu, som bestemt ved vor forenings generalforsamling d. 24. november 2001. Denne gav en markant tilslutning til, at sagen skulle føres videre ved menneskeretsdomstolen i Strasbourg.

Vor sag drejer sig om, at grundlovens §3 krænktes, fordi Schengen-konventionen og deraf den danske Schengen-lov tillader, at tysk og svensk politi kan operere på dansk territorium i en afstand af 25 km fra den dansk-tyske grænse og tilsvarende i rel. til den dansk-svenske grænse. Overvågning samt registrering i tophemmelige registre af borgere i hele landet er også tilladt.

Foreningen har ca. 350 medlemmer og følger grundlovssagen som mandatar for en række enkeltpersoner, hvoraf de fleste er bosat i Sønderjylland og i det østlige Danmark.

Med dommerstemmerne 5-2 bestemte Højesteret i juni 2001 at give Staten medhold i, at der ikke tilkommer de pågældende borgere såkaldt "Søgsmålskompetence". Dette indebærer, at spørgsmålet om overretsstemmelsen mellem Schengen-konventionen og den danske grundlovsbestemmelse om, at det er de danske statsmyndigheders eneretsbeføjelser her i landet, ikke er blevet indholdsmæssigt fortolket. Spørgsmålet er derimod afvist uden påkendelse, idet de pågældende personer efter Rettens opfattelse ikke besidder såkaldt "retlig interesse" i, at fremmede myndigheder gives visse beføjelser.

De to Højesteretsdommere, som gav os medhold i, at sagen burde påkendes i dens indhold, anvendte følgende præmisser:

Appellerne gør gældende, at Danmarks tiltrædelse af Schengen-konventionen indebærer overladelse af ulovende magt til fremmede landes myndigheder i kraft af bestemmelserne om observation, forfølgelse og Schengen-informationssystemet, og at en sådan overladelse er i strid med grundlovens §3.

Vi finder, at ulovelse af politimyndighed er en central del af den ulovende magt, især når den – som her – angår et så væsentligt livsområde som det strafferetlige. De overladede beføjelser indebærer bla. den mulighed, at enhver dansk statsborger – som mistænkt for visse alvorlige forbrydelser i Tyskland eller Sverige – kan blive udsat for observationer i Danmark af fremmede politimyndigheder. Overladelser af disse beføjelser er efter vor opfattelse af indgribende betydning for den danske befolkning i almindelighed, og sagen adskiller sig herved fra sædvanlige sager om prøvelse af toves overensstemmelse med grundloven. På dette grundlag finder vi, at appellerne har en væsentlig interesse i at få prøvet sagen.

I: Mogens Rump / Hl. 74 42 40 06

www.tg2000.subnet.dk

Kasserer: Erling Henriksen / Hl. 39 27 65 14

side 2 af 3

Vi finder endvidere, at de nødvendige oplysninger til afgørelse af spørgsmålet om forholdet til grundloven kan foreligge under nærværende sag i fuldt samme omfang som under en evt. sag, som rejses af en person, som ved en bestemt handling bliver berørt af overladelsen af de politimæssige beføjelser, og at en sådan sag derfor ikke ville være bedre egnet til at sikre en oplysning om de spørgsmål, som appellerne har rejst.

Herefter finder vi, at appellerne har fornøden retlig interesse i at få prøvet, om overladelse af beføjelser som anført er i strid med grundloven.

Vi finder, at appellerernes principale realitetspåstand er affattet for generelt til at kunne tages under påkendelse.

På dette grundlag stemmer vi for, at appellerernes principale påstand afvises, og at sagen i øvrigt henvises til realitetsbehandling i landsretten.

Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 6 har enhver borger ret til en "retfærdig rettergang".

Vi mener i "Foreningen Grundlovsværn 2000", at Højesteret dels burde have fulgt linien fra sin dom i Maastrichtsagen af 12. august 1996 og dels burde have respekteret Menneskerettighedskonventionens artikel 6. Da dette ikke er sket, har vi klaget til den Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der for tiden behandler vor klage.

Advokat Christian Harlang har, må det konstateres, udført et – set ud fra vort synspunkt – meget stort og fortræffeligt arbejde, hvor han har vist stor smidighed og juridisk fine evner for at bearbejde og fremstille sagens konkrete og generelle problemstillinger på bedste måde.

Sagen har en stærk juridisk kerne (for Grundloven tillader naturligvis ikke, at danske statsborgere på dansk territorium skal adlyde andre myndigheder end danske statsmyndigheder), men vi er ikke ophørt med at være opmærksomme på, at der i vor sag også er store politiske problemer og derved stærke kræfter, der ikke ønsker, at sagen undersøges grundigt og til bunds i en indholdsmæssig retssag.

Når vi alligevel fik to Højesteretsdommere på vor side, skyldes det bla. Christian Harlangs betydelige styrke i førelsen af vor sag for Højesteret, og vi nærer et "retfærdighedsmæssigt" håb om, at den ovennævnte klage vil føre til, at sagen bliver genoptaget her i landet, hvor den så retteligt hører hjemme.

Mange af vore medlemmer og biintervenienter støttede også aktivt – som biintervenienter – den ovennævnte Maastricht-grundlovssag, hvor advokat Chr. Harlang kollektivt sammen med andre advokater, bla. professor Ole Krarup, også udførte et stort og vægtigt arbejde, som betød, at Højesteret, som det skete d. 12/8-1996, brød med hidtidig praksis og bestemte, at sagen skulle prøves indholdsmæssigt, og i april 1998 fandt Højesteret så under denne indholdsmæssige prøvelse desværre Statsministeren for grundlovsbrud, men der kom dog det resultat ud af det, at Højesteret i sine præmisser klart bestemte, at Grundlovens §20's bestemmelser om overdragelse af beføjelser/suverænitetsafgivelse "i nærmere bestemt omfang" ikke kan bruges til at opløse Danmark som selvstændig stat. (Af dette ses jo klart ved nærmere analyse, at det er såvel godt som dårligt: for

side 3 af 3

dét vil jo sige, at man kan fortsætte med politisk at bruge f.eks. §20 frem for §88, og dermed forebygge grundlovsændring/-er. Eller klarere: Det er reelt §20, der bruges til grundlovsændringer!)

Resultatet af dommen fra 1996 indebar ifølge samtlige fagkyndige, der har udtalt sig om dommens rækkevidde, at Højesteret dermed "trådte i karakter som den 3. statsmagt", (og dette var i forhold til hidtidig tilbageholdenhed hos domstolene udtryk for "judicial revolution").

Det er også blevet nævnt, at fru Justitia med 1996-dommen "trak sværdet af skeden", dvs. markerede, at domstolene er villige til at påkende, om politikerne overholder Grundloven. Fru Justitia brugte så endelig sværdet, da Højesteret i februar 1999 underkendte bestemmelser i den såkaldte Tvind-lov.

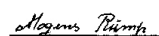
Advokat Christian Harlangs vitterligt energiske arbejde med disse og andre sager, f.eks. Thule-sagen, gennem en længere årrække har uden tvivl haft væsentlig betydning for og været af medvirkende årsag til retsudviklingen i favor af respekten for Grundloven, og vi håber, at han vil fortsætte dette væsentlige arbejde mange år frem, for os og for andre, der interesserer sig for borgernes retssikkerhed i forhold til Statsmagten. Vel den vigtigste retsforpligtelse for vort efterhånden temmelig prøvede folk

Vi slutter med en stor tak til Christian Harlang

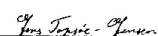
Den 20/5 - 2003

Erling Henriksen, sekretær

Mogens Rump, formand

Jens Topsøe-Jensen, næstformand